

Čís. 1184.

Zločinu dle Šu 214, třetí případ, tr. zák. dopouští se pouze ten, kdo přechováváním zločince usnadňuje jeho budoucí činnost.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1923, Kr I 334/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 20. ledna 1922, pokud jí stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem Šu 217 tr. zák. a zločinem Šu 214 tr. zák., opravil však nálezný první soud v ten smysl, že se obžalovaná jednáními, jimiž uznána byla vinnou, dopustila obou případů zločinu Šu 217 tr. zák., nikoli také zločinu dle třetího případu Šu 214 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř. Dovojuje, že zjištěné jednání obžalované naplňuje toliko skutkovou podstatu zločinu dle Šu 217 tr. zák., nikoliv také dle třetího případu Šu 214 tr. zák. Podržela-li obžalovaná Rudolfa U-a, — jemuž usnadnila útěk z věznice, vědouc, že je ve vyšetřovací vazbě pro zločin krádeže, — ve svém bytě, pokračovala prý tím jen ve své trestné činnosti, v Šu 217 tr. zák. uvedené, tím, že překážela vrchnosti, pátrající po uprchlém. Skutková podstata dle třetího případu Šu 214 tr. zák. byla by zde prý jen tenkrát, kdyby byla opětovně poskytla pobyt všeobecně známému zločinci ze zvyku. Mimo to měla prý býti stěžovatelka uznána vinnou pouze nedokonaným zločinem dle Šu 217 tr. zák., poněvadž zamýšlela usnadnit útěk z vězení svému synovi Ottovi K-ovi, nikoliv Rudolfu U-ovi. Přispělo-li její jednání (doručení pilky na železo) ve skutečnosti k útěku tohoto vězně, čehož nezamýšlela, lze prý je jí přičísti dle zásady, platné pro aberratio ictus, pouze jako pokus dolosního trestného činu dle Šu 217 tr. zák. V prvním směru dlužno dáti za pravdu zmateční stížnosti potud, že se obžalovaná tím, že lstí usnadnila útěk Rudolfa U-a, zatčeného pro zločin krádeže, a že ho potom před pátrající vrchností ve svém bytě ukrývala a přechovávala, dopustila zločinu pomáhání k útěku dle obou případů Šu 217 tr. zák., poněvadž právě splnila obě trestné činnosti v tomto Šu uvedené. K tomu budiž podotknuto, že druhý případ tohoto zločinu (překážení vrchnosti, po uprchlém pátrající) shoduje se sice s prvními dvěma případy nadržování ukrýváním, uvedeným v Šu 214 tr. z., liší se však od nich právě tím, že se zde (v Šu 217 tr. zák.) jedná o ukrývání člověka, který byl pro zločin již zatčen a z vazby uprchl. Třetí případ Šu 214 tr. zák., jež mylně zde shledal první soud, předpokládá, že pachatel přechováváním zločinců nebo jen jediného zločince, jemu známého, vědomě podporuje jeho budoucí trestnou činnost. Tento předpoklad zde však zjištěn nebyl. Měla býti tudíž obžalovaná při správném výkladu zákona uznána vinnou zločinem dle Šu 217 tr. zák. (obou případů), nikoliv také dle Šu 214 tr. zák. (třetího případu). V druhém směru, pokud jde o právní kvalifikaci tak zv. aberrace,

t. j. případu, kde pachatel, chtěje spáchat trestný čin na předmětu, skutečně svou činnost v tom směru zamíří, ale náhodou vzejde výsledek nikoliv na předmětu A, nýbrž na předmětu B, nelze souhlasit s náhletem zmateční stížnosti, shora uvedeným. Aberratio ictus tu není, ježto v tomto případě předmětem útoku nebyla osoba, nýbrž byl zásah do trestní péče, kterýmžto útokem bylo postiženo konání spravedlnosti státem. Rozsudek uznává obžalovanou vinnou, že Rudolfu U-ovi, pro zločin krádeže zatčenému, útěk z věznice lstí ulehčila a ho jako známého jí zločince před vrchností ukrývala a přechovávala, ač v důvodech se zmiňuje toliko o zamýšleném ulehčení útěku jejího syna Ottona K-a, než ze srovnání kontextu výroku rozsudečného se slovy rozsudku »obžalovaná Julie K-ová doznává tento děj a doznává, že chtěla útěk umožniti« (před tím jest řeč o U-ovi), dlužno usuzovati, že chtěla umožniti útěk také Rudolfu U-ovi a ježto tedy úmysl její směřoval též k osvobození Rudolfa U-a, nutno obžalované přičísti dokonáný čin dolosní, spáchaný tím, že zasláním pilky umožnila útěk U-ovi. Čin tento byl též na prospěch jejího syna Viléma K-a, k jehož osvobození a k osvobození Rudolfa U-a úmysl obžalované dle rozsudkových zjištění směřoval. Správně byla tudíž obžalovaná uznána vinnou dokonáným zločinem §u 217 tr. zák. Poněvadž trestní sazba poslední věty §u 215 tr. zák., již soud nalézací použil, jest stejná se sazbou §u 219 tr. zák., dle níž měl býti trest vyměřen, a podklad pro výměru trestu zůstává nezměněn (až na vyloučení použití §u 34 tr. zák.), nebylo třeba znova vyměřovati, nýbrž stačilo opravit rozsudečný nálezn tak, jak se stalo.

Čís. 1185.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.).

Ukrývání, na se převedení a zašantročení zakládá již každé samo o sobě skutkovou podstatu podílnictví na krádeži.

»Zašantročením« jest jakákoliv činnost, umožňující neb usnadňující zužitkování nebo výměnu. Lhostejno, že »zašantročení« nepřineslo pachateli zisku.

»Ukrýváním« jest jakákoliv potajmu provozovaná činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by stížila neb znemožnila oprávněnému znovunabytí předmětu.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1923, Kr I 366/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 13. února 1922, pokud jim byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 lit. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Hlavní výtka uplatňovaná s hlediska důvodu čís. 5 v souvislosti s důvodem čís. 9 a) §u 281 tr. ř. soustřeďuje se v námitce, že prý nalézací soud uvádí na straně jedné, že oba obleky koupil od neznámého